

възнисъкъ човѣкъ съ побѣлѣла коса, но червенъ, здравъ. Месестиятъ му носъ на върха бѣше моравъ, лицето му, лѣснато отъ потъ, бѣше покрито съ малки дупчици отъ шарка. Имаше видъ на човѣкъ, който току що се е смѣлъ, пакъ е готовъ да се смѣе, но мѣстото е такова, че трѣбва да пази приличие.

Той дойде до одъра, гдето лежеше Даскалъ Ангелъ и му се обади. Едното око на Даскалъ Ангела се отвори, погледна го и пакъ се затвори. Кроткиятъ Даскалъ Андонъ въ тая минута го хвана ядъ. Искаше му се да извика: „Зълъ човѣкъ! Проклетъ човѣкъ! Лежи сега тука, лежи! Тѣй ти се пада. Умори жена си, пропжди синовеѣ си. Какво? Ти мислишъ, че дъщеря ти е длъжна да седи цѣлъ животъ при тебе и да те гледа? Да имашъ да вземашъ!“

Но Даскалъ Андонъ не посмѣ да каже всичко това, а промълви:

— Е де,⁴ бате, нищо нѣма. Не се грижи, свои хора сме, ще те приберемъ, ще те вземемъ у насъ, — и повече не можа да каже, защото го задуши плачъ.

Въ една кола натовариха всичко по-ценно отъ покъщнината, въ друга качиха Даскалъ Ангела. Следъ туй заключиха кжщата. Когато вече да тръгнатъ, поободренъ, защото бѣше успѣлъ на два-три пжти да прескочи до кръчмата, Даскалъ Андонъ каза: